

τελευταίο, με τὰ προχτικά αὐτῆς τῆς δίκης, νᾶναι σίγουρος πῶς θὰ μᾶς δώσει τὴν πιὸ διαλεχτὴ ὕλη.

Ἐλπίζουμε πῶς θὰ βρεῖ σωστὴ τὴ σκέψη μας.

ΠΑΛΙ· ἰστά δυὸ τιμημένα ὀνόματα τῶν ἐφετῶν τ' Ἀναπλιῶ κ. κ. Λουκάκου καὶ Γρηγορογιάννη πού με καθαρὴ ματιὰ εἶδανε τὰ πράματα κι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δειξανε πῶς θὰ δικάσουνε λεύτεροι ἀπὸ κάθε πρόληψη καὶ προκατάληψη, ἀξίζει νὰ μπει καὶ τὸνομα τοῦ Πρωτοδίκη κ. Δημοστένη Ζήλου, πού ὡς μάρτυρας τῆς ὑπεράσπισης θαμάστηκε γιὰ τὴν ὀρθὴ του κρίση καὶ γιὰ τὴν πλατιά του εὐλικρίνεια.

Αὐτὸ ἐμᾶς δὲ μᾶς ξάφνιασε καθόλου, γιὰ τὸν κ. Ζῆλον ἐ γνωρίζαμε ἀπὸ χρόνια, ἀπὸ φοιτητὴ ἀκόμα, ὡς ἕνανε ἀπὸ τοὺς διαλεχτοὺς νέους πού παρακολουθοῦσε με ἀγάπη καὶ προοδευτικὸ κίνημα, καὶ πού γράφει με τὸ ψευτόνομα «Σπήλιος Ἀνθίας» τίξέχαστα κείνα Θεσσαλικά δηγήματα στοῦ πρώτου τόμου τοῦ «Νουμά».

ΚΟΣΜΟΔΙΟΡΩΤΕΣ !! ...

Χριστιανισμὸν ἐπιτολῶν καὶ σὶδ οὐνάφι του...

Τὸ μυαλὸ τους πηγμένους ἰχώρας
Καὶ τὰ μάτια στὶς κόχες χωμένα
Γύρω ρίχνοννε βλέμματα χαθίνα
Καὶ τοῦ γήλιου δὲ βλέπουν τὸ φῶς.

Ἔνας μαῦρος μπερντὲς τοὺς σκεπάζει
Τὸ κορμί, τὴ ματιὰ τους, τὴ σκέψη.
Μὲ μπαμπάκια τ' αὐτιά βουλωμένα
Καὶ σκουλήκια στὸ στόμα τους ζοῦν.

Μὲς στ' ἀνήλιου κατώγια ριγμένοι
— Δὲν ἀκοῦν τῶν πουλιῶν τοὺς λάλους...
Τοὺς παπύρους αὐτοὶ ξεσκαλίζουν
καὶ ζητᾶν κατηγορία νὰ βροῦν.

Ποιητὲς ! Πλαστογράφοι, Ταρτοῦφοι
Στὸ βουρκάδι πνιγμένοι, φαντάζουν
Πῶς τὸν κόσμον θὰ σώσουν σκορπώντως
Τὸ φαρμάκι τῆς ψεύτρας ὀχιάς.

Μὲς στ' ἀγκάθια πλεγμένοι ρεκάζουν
Καὶ πουλοῦν τὸ Χριστὸ σὰν Ἰουδες.
Σὰν κοράκια κρωξίματ' ἀφήνουν
Καὶ τὸν «Τύπον τῶν ἡλῶν» ζητοῦν.

Φτοῦ σας ! Κράχτες βραχνόφωνοι. Φτοῦ σας!
Ἄλλοι μ' ἄλλοι πάντα δεμένοι
Δὲν πετάτε στοὺς ὠριούς αἰθέρας
Ποῦ τραγοῦδι καινούργιο κυλά.

Γαλάτσι 28 IV 914 ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

Στὸν τελευταῖο τόμο τοῦ «Δελτίου τοῦ Ἐκπ. Ὁμίλου» δημοσιεύεται καὶ μιὰ μελέτη τῆς κ. Π. Σ. Δέλτα με τὸν παραπάνου τίτλο Ἡ κ. Δέλτα βάζει κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκοπιο τὰ ἐγκριμένα Ἀναγνωστικά καὶ τὰ φιλολογοῦν, βγάζοντάς τους στὰ φῶρα ὅλα τὰ καταστρεφτικά, γιὰ τὸ μυαλὸ καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, μικρόβια. Ἡ κ. Δέλτα βλέπει ὄχι μόνο με τὰ μάτια διανοητικῆς κυρίας, μὰ καὶ με τὰ στοργικὰ μάτια πονόψυχης μητέρας, τὸ κακὸ πού γίνεται στὰ παιδιὰ με τὰ τέτια ἀντιπαιδαγωγικὰ Ἀναγνωστικά, καὶ τὸ χτυπάει ἀλύπητα. Ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς ξανατυπώνουμε ἐδῶ ἕνα κεφάλαιο, τὸ ἀκόλοθο :

Μὰ δὲν ἔπαθε μόνο ἀτροφία τὸ παιδικὸ μυαλὸ· ἔχει χαλάσει συνάμα. Δὲν εἶναι μόνη ἡ γλῶσσα καὶ ἡ φιλολογικὴ διατύπωση τοῦ ἀναγνωστικοῦ μας πού εἶναι κακὴ· ἡ οὐσία εἶναι ἀκόμη χειρότερη, ἰδίως στὸ ἡθοπλαστικὸ κεφάλαιο. Ἐκεῖνο π. χ. πού ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς στὸ τέλος κάνει ἐντύπωση στὰ ἑλληνικὰ ἀναγνωμαστάρια, μὰ προπάντων στὰ τέσσερα πρώτα, εἶναι ἡ ἔλλειψη ἀνωτέρων αἰσθημάτων, ἔπως ἡ εὐγένεια ἢ ὑπερηφάνεια, ἡ τόλμη, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἢ αὐτοθυσία. Καὶ ἀπεναντίας, ἐκεῖνο πού τὸ περισσότερο καλλιεργεῖται ἀπὸ τὸ ἀναγνωστικὸ στὸ παιδί εἶναι ἡ φροντίδα τοῦ ἑαυτοῦ του, ὁ φόβος μὴν κακοπάθῃ, ὁ φόβος τῆς ἀρρώστειας. Τὸ τετράστιχο τοῦ παιδικοῦ τραγουδιοῦ «Τὸ Ἀρνάκι»:

Καθὼς παιδί μου προχωρεῖς
Καὶ σὰν ἐλάφι τρέχεις,
Νὰ κακοπάθῃς ἡμπορεῖς
Καὶ πρέπει νὰ προσέχῃς

ἔγινε εὐαγγέλιο στὸ ἀτολμο μυαλὸ τῶν διαφόρων συγγραφέων τῶν ἀναγνωστικῶν μας.

Πάρετε δλόκληρη τὴ σειρά τὰ διηγήματα τῶν πρώτων βιβλίων· ἀρκεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τίς ἐπικεφαλίδες γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἡθοπλαστικὴ σημασία πού ἔχει τὸ περιεχόμενο. Στὸ Βιβλίον Α' :

— «Τί παθαίνει εἰς βοσκὸς ψεύτης» (σ. 5).

— «Τί παθαίνει ὁ φιλόνομος Ἐκτωρ» (σ. 11).

— «Τί ἔπαθον αἱ δύο φιλόνομικες αἴγες» (σελ. 16).

— «Τί ἔπαθε τὸ ἀπειθὲς ψαράκι» (σ. 21), καὶ ἄλλα πού ἀφήνω.

— «Τί παθαίνει εἰς βάτραχος ὅστις ἔβλαψεν ἕνα ποντικὸν» (Β, σ. 61).

— «Τί παθαίνει εἰς ὑπερήφανος λύχνος» (σ. 47).

— «Τί ἔπαθεν εἰς πεινὸς διὰ τὴν ὑπερήφανεάν του» (σελ. 49).

— «Τί παθαίνει εἰς κόραξ; στολισθεὶς μὲ πτερὰ παγωνίων» (σ. 105). ἀφήνω πολλὰ καὶ παραλείπω τ' ἀμέτρητα. «Τί παθαίνει» τῆς Γ' καὶ Δ'. Ἡ ἠθικὴ ποῦ βγαίνει ἀπ' ἅλα τὰ διηγήματα τῆς σειρᾶς τῶν ἀναγνωστικῶν εἶναι πῶς τὸ παιδί πρέπει νὰ εἶναι καλὸ, γιὰ τὸ κακὸς ἄνθρωπος κινδυνεύει νὰ κακοπάθῃ. Ἔτσι «ὁ φιλόνομος Ἐκτωρ», ἓνα σκυλάκι ποῦ χωρὶς λόγο δαγκάνει ἓνα μεγάλο σκύλο, τίς τρώγει, καὶ κλαίγει γιὰ τὸ πονεῖ. «Αἱ δύο φιλόνομοι αἰγες» ἔπεσαν στὸ ποτάμι καὶ πνίγηκαν. «Τὸ ἀπειθὲς ψαράκι» ἔφαγε τὸ δόλωμα καὶ πιάστηκε στὸ ἀγκίστρι. «Ὁ βάρκαρος ὅστις ἐβλάψεν ἓνα ποντικόν», ὕστερα ἀπὸ ἅλα φαγώθηκε ἀπὸ ἓνα γεράκι. «Ὁ πετεινὸς διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν του» φαγώθηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἓνα γεράκι, κτλ. Ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ συμβαίνουν κατὰ τύχην, στέλνονται ἀπὸ κάποιον θεὸ ἀγνωστο γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν οἱ κακοί.

Τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι ἀντιπαιδαγωγικὸ ὅσο παίρνει. Τὸ παιδί συνηθίζει νὰ περιμένῃ πάντα τιμωρία γιὰ τὴν κακὴ πράξη καὶ τὴν ἀμοιβή τῆς καλῆς· ὅτι καὶ ἂν κάνη, τὸ κάνει μὲ ὑπολογισμούς· ἀποφεύγει τὸ κακὸ ἀπὸ φόβο τῆς τιμωρίας, ἀπαιτεῖ νὰ τιμωρηθῇ ὅποιος τὸ βλάψῃ καὶ δὲν κάνει τὸ καλὸ, ἀκόμα καὶ τὸ ἀπλούστατον καθήκον του, παρὰ ἂν πρόκειται νὰ μαθευτῇ καὶ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἀμοιβή. Τὸ αἶσθημα ὅμως αὐτὸ εἶναι μικρὸ καὶ πρόστυχο· καλὸ εἶναι νὰ μαθαίνῃ τὸ παιδί νὰ κάνη τὸ καθήκον του ἐπειδὴ πρῆπει, ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ἀπὸ ἀξιοπρέπεια. Οἱ ἀμοιβές καὶ οἱ τιμωρίες ἄλλωστε δὲν εἶναι καινές στὴ ζωή· ὥστε εἶναι περιττές καὶ στὰ βιβλία.

Μαθαίνει ἐπίσης τὸ παιδί πῶς δὲν πρέπει νὰ λέγη ψέματα· ἀπὸ κανένα διήγημα ὅμως ὅπου πρόκειται γιὰ ψέμα δὲ βγαίνει πῶς πρέπει νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ ψέμα εἶναι ἐλάττωμα ποταπὸ καὶ σιχαμένο ποῦ μᾶς λερώνει· πῶς πρέπει νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ ὑπερηφάνεια, χωρὶς ὑπολογισμούς, ἔστω καὶ ἂν μιὰ τολμηρὴ ἀλήθεια μᾶς φέρῃ κάποτε σὲ δυσκολίες, ἀκόμα καὶ σὲ καταστροφές.

Ἀπ' ἅλα τὰ διηγήματα ἀπεναντίας βγαίνει πῶς πρέπει νὰ λέμε καλύτερα τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν λέγοντας ψέματα μποροῦμε νὰ κακοπάθωμε.

Κι ἔτσι στὸ Ἀναγνωστικὸ τῆς Α' τάξης (σ. 5), ὅταν ὁ Ἀνδρέας λέγει τὴν ἀλήθεια, πῶς ἔκανε μιὰ ζημιὰ, ἡ μητέρα ἀμέσως τοῦ δίνει τὸ μάθημα: «Καλὰ ἔκαμες, Ἀνδρέα μου, καὶ μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθειαν. Ἄκουσε, παιδί μου, τί ἔπαθεν εἰς βοσκός, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ψεύματα!» Καὶ ἀκολουθεῖ τὸ διήγημα «Τί παθαίνει εἰς βοσκός ψεύστης» (σ. 5), ἡ κλασικὴ δηλ. ἱστορία τοῦ «λύκοι! λύκοι!» ποῦ φω-

νάζει ὁ βοσκὸς χωρὶς νὰ ἔχη λύκους, καὶ ποῦ ὅταν ἔρθουν οἱ λύκοι μένει χωρὶς βοήθεια καὶ τὸν τρῶν ἢ τοῦ τρῶν τ' ἀρνιά του, γιὰ τὴν κανένα δὲν τὸν πιστεύει.

Ὁ Ἀνδρέας θὰ κάνη βέβαια τὴ σκέψη πῶς ἂν εἶναι πάντα νὰ βγαίνῃ ἔτσι σὲ τόσο κακὸ μιὰ ψευτιά, περισσότερο συμφέρει νὰ λέγη κανεὶς τὴν ἀλήθεια, ἀκόμα καὶ ἂν δὲν τὸν ἐσυγχωροῦσεν ἡ μητέρα, ἀκόμα καὶ ἂν τὸν ἔδερνε. Ὁ Ἀνδρέας, ὅπως καὶ τὸ παιδί ποῦ διαβάζει τὴν ἱστορία τοῦ Ἀνδρέα, ἀρχίζει καὶ κάνη ὑπολογισμούς, ζυγίζει τὸ ὑπὲρ καὶ τὸ κατὰ, καὶ διαλέγει ἀπὸ τὰ δυὸ κατὰ τὸ μικρότερο.

Τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ παιδιοῦ δὲν τὴν ἀγγίξε τὸ διήγημα· τὴ συνείδησή του οὔτε κανένα ὁμορφο, γενναῖο ἢ τολμηρὸ αἶσθημα δὲν ξύπνησε μέσα του· μόνον ὑπολογισμούς θὰ σκεφθῇ νὰ κάνη ὁ ἀναγνώστης. «Πρέπει νὰ λέγω τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὸ ψέμα τιμωρεῖται, καὶ ἂν πῶ ψέμα Κύριος οἶδε τί κακὸ μπορεῖ νὰ μοῦ βγῇ στὸ κεφάλι».

Ἴσως καὶ σταματήσῃ καὶ δὲν πῇ τὴν ψευτιά ποῦ θὰ εἶχε ὄρεξη νὰ πῇ, ἀπὸ δεισιδαιμονία, μὲ τὴν πρόληψη ποῦ ἔχουν πολλὰ παιδιά πῶς τὸ κακὸ πάντα τιμωρεῖται. Ὁ φόβος αὐτός, ποῦ μπορεῖ βέβαια νὰ βολῇ τοῦ δασκάλου ἢ τοῦ γονέα, γιὰ τὴν σταματήσῃ τὸ παιδί σὲ μιὰ κακὴ πράξη, δὲν ἔχει τίποτα ἔμορφο, εἶναι κακὸς γιὰ τὴ μέρψωση τοῦ χαρακτήρα τοῦ παιδιοῦ, εἶναι ἀντιπαιδαγωγικός, γιὰ τὸ δὲν ἀγγίξει κανένα γενναῖο αἶσθημα· ἀπεναντίας εἶναι αἶσθημα μικρὸ, δειλὸ καὶ πρόστυχο.

Σ' ἓνα ἄλλο διηγηματάκι τῆς Β' τάξης (σ. 43), ποῦ μποροῦσε ἀλλιώς γραμμένο καὶ σὲ ἀπλή γλώσσα νὰ εἶναι νόστιμο, παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια μὲ ἀκόμα χειρότερο καὶ πρόστυχο τρόπο. «Ὁ βασιλεὺς τότε τὸν ἐκάλεσε (τὸ βοριά) καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦσαν ἀληθῆ ἅσα ἔλεγον ἐναντίον του οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Βορρᾶς δὲν ἠδύνατο νὰ ψευσθῇ, διότι τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ φανερόν». Μὲ ἄλλα λόγια, ἂν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν «πολὺ φανερόν» ὁ Βορρᾶς «ἠδύνατο νὰ ψευσθῇ». Εἶναι καημὸς νὰ συλλογίζεται κανεὶς πῶς μὲ τέτοια ἠθικὴ ἀνατρέφονται τὰ ἑλληνοπούλα. Γιαυτὸ ὅταν φθάσουν στὰ 13-14 χρόνια, εἶναι τόσο πῶς ἀμόρφωτα ἀπὸ τὰ ξένα παιδιά τῆς ἴδιας ἡλικίας. Τὸ ἀναγνωστικὸ μας δὲν ξύπνησεν, δὲν κλάει ἔργετ' ἀνώτερα αἶσθημα τὰ τοῦ παιδιοῦ· ἀπεναντίας ξύπνησεν τὰ μικρὰ καὶ πρόστυχα ἔνστικτα, καὶ καλλιεργεῖ προπάντων τὴν ὑπο-

κρίσις καὶ τὴν πονηρίαν. Ἀπέδειξε τὸ ἀκόλουθο παράδειγμα :

Στὴ Β' τάξη (σ. 100), βρῖσκουμε ἕνα διήγημα «Πῶς τιμωρεῖται ὁ ψεύστης Ἀντώνιος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του». Ὁ Ἀντώνης εἶπε πρὸς τὰς Ἀθήνας εἶδε ἕνα πορτοκάλι μεγάλο σὰν καρπούζι, καὶ ὁ πατέρας του τοῦ λέγει : «Ἀπίστευτον μοὶ φαίνεται, ἀλλὰ ποῖος ἤξεύρει πάλιν ; Ἐκαστος τόπος ἔχει καὶ τὰ παραδόξά του. Ἴδου εἰς τὸν δρόμον ποὺ πηγαίνομεν ὄ' ἀπαντήσωμεν μίαν γέφυραν· ὅταν διέλθῃ εἰς ὁ ὁποῖος εἶπε ψεῦδος, πίπτει καὶ θραύει τὸν πόδα του». Ὁ Ἀντώνης ἀνησυχεῖ καὶ γυρεύει νὰ μικρέψῃ τὸ πορτοκάλι, πρὸς ἀπὸ καρπούζι γίνεται πεπόνι, ἔπειτα φράπα. «Ὁ πατὴρ τοῦ Ἀντωνίου δὲν ἀπαντᾷ. Προχωροῦσιν· ὁ Ἀντώνιος εἶναι ἰδρωμένος· ἡ καρδιά του κτυπᾷ, συλλογίζεται ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρὸν καὶ ὅτι δύναται νὰ θραύσῃ τὸν πόδα του. Μετ' ὀλίγον φθάνουσιν εἰς τὴν φοβερὰν γέφυραν· τότε ὁ Ἀντώνιος, πρὶν πατήσῃ ἐπ' αὐτῆς, φωνάζει : Ἐπίστευσεσθε ὅτι εἶδον τόσον μέγαν πορτοκάλιον ; Νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν ; Τὸ πορτοκάλιον, τὸ ὁποῖον εἶδον, ἦτο ὅπως ὅλα τὰ πορτοκάλια !»

Τὸ διήγημα αὐτὸ βρῖσκεται, μὴν τὸ ξεχνῶμε, σὲ ἀναγνωσματάριο διδακτικὸ, ἐγκεκριμένο ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο, γιὰ νὰ μορφώσῃ τὸ ἐλληνόπουλο καὶ νὰ τὸ κἀνὴν χρήσιμο πολίτη. Τὸ μόνον μάθημα ἕμως ποὺ μπορεῖ νὰ βγάλῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὸ πολὺ κακογραμμένο αὐτὸ διήγημα εἶναι ἕνα μάθημα πονηρίας. Ἄν δὲν ἦταν τόσο κουτὸς ὁ Ἀντώνης, ἂν δὲν ἦταν τόσο σιχαμερὰ φοβιτσιάρης, θὰ καταλάβαινε τὴν πονηρίαν τοῦ εὐγενικοῦ πατέρα του, πρὸς γιὰ νὰ τὸν κἀνὴν νὰ ἐμολογήσῃ τὴν ψευτιά του καταφεύγει ὁ ἴδιος σὲ ἄλλή ψευτιά, καὶ ἔχει μόνον θὰ πιάνονταν ὁ πατέρας, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπικυρώνονταν ἡ ψευτιά τοῦ Ἀντωνίου, ἀπρὸς θὰ περνοῦσε τὸ γεφύρι χωρὶς νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του, καὶ θ' ἀπόδειχνε ἔτσι πρὸς τὸ πορτοκάλι ἦταν μεγάλο σὰν καρπούζι. Ὡραῖο γιθικὸ μάθημα !

Η. Σ ΔΕΛΤΑ

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ—ΚΟΥΚΛΑΡΑ (Ὁδὸς Ἐσθίου 42)

Βρῖσκονται ὅλα τὰ φιλολογικά, νομικά, ἰατρικά, καθὼς καὶ ὅλα τὰ βιβλία τὰ γραμμένα σὴ δημοτικῇ.

ΨΥΧΑΡΗ Ἀγνή—Ὀνειρο τοῦ Γιαννίου—Στόν Ἰσκιο τοῦ Πλατάνου (δρ. 1,50 τὸ ἕνα),

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ἀρχισυντάχτης—Ἀπόγονοι (δρ. 1 τὸ ἕνα),

ΣΠ ΜΕΛΑ. Τὸ χαλασμένο σπίτι (δρ. 1).

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ(*)

Στὸ δάσος

Κλεισμένοι ἔτσι στῶν πεύκων τους τὰ πράσινα κλω-
[νάρια
Πουλᾶκια ποὺ ὄνειρεύονται θωρῶ τὰ κουκουναρία,
Καὶ οἱ πεταλοῦδες σιωπηλὲς λέω νῦναι τὰ ὄνειράτους
Μὲ τὴν ἐφήμερη ὁμορφίαν καὶ τὴν τρελλὴ χαρὰ τους.

Ψαράκι

Μοιάζεις, ψαράκι, τῆς καρδιάς στοὺς διάφανους
[γυαλοὺς σου
Καρδιάς ποὺ ἡ ὀλόφεγγη ψυχὴ ποτὲ ἀπ' τὸ φῶς δὲν
[κρύβει
Μάταια καὶ ἐκείνη, ὅπως ἐστὶ βυθίζεις στοὺς βυθοὺς
[σου :
Ψαρᾶς καὶ ὁ Πόθος στρίφωσε τὰ δίχτυα μὲ μοῦβι.

Ἀρετὴ

Καὶ τὸ καλύβι ὠμόρφηνες μὲ σέβυς καὶ μὲ χάρι,
Κι ὅπου διαβεῖς τὸν ἥσκιο σου δὲ σβῖνει οὐδὲ σκο-
[τάδι·
Τοῦ Κόσμου ἐσένανε ἡ Χαρὰ καὶ ἡ Θλίψη ἐσένα ἐχάρη,
Καὶ ἡ Ζηλοφτόνια ἡμέρηψε στοῦ πόνου σου τὸ χᾶδι.

Βασίλισσα

Συννέμισε, μὴ ἀπόμεινε γαλιᾶζιο ἕνα κομμάτι
Σὰν ἀπὸ θόλο ὑπέρφηλο στοῦ Κόσμου τὸ παλάτι,
Ποὺ ἕνας φεγγίτης γαλιανὸς τὸ φῶς τῆς Πλάσης εἶ-
[χνει
Καὶ νὰ διαβεῖς Βασίλισσα δρόμους κρηφούς τῆς δεῖ-
[χνει.

Ἡ χῆρα τοῦ ἀγύριστου

Ὁ Γουρισμὸς μὲ τὴ Χαρὰ μάταια χτυπάει τὴ θύρα :
— Χρόνια ἔχω ποὺ ἐμαντάλωσα πνιγμένου ναύτη ἡ
[χῆρα...
— Μηνύματα σοῦ φέρνομε, κι εἶναι ὁ Καλὸς σου
[ἀπόξω...
— Ἄχ, τὴ χηρὴ μου ἡ ἀδύναμη πῶς δὲν μπορῶ νὰ
[διώξω !

(*) Κοίταξε ἀριθ. 523 καὶ 521.